

De Kanadese zeevisserij

Kanada, een land buitengewoon rijk aan wateren, groter dan de Verenigde Staten, wordt aan drie zijden door de zee bespoeld, langs 18.000 km woeste kust, waarvan het grootste gedeelte door het ijs ontoegankelijk is.

De visserij is er vanzelfsprekend zeer belangrijk, vooral langs de west- en oostkust New-Foundland, midden de beste visgronden, is het voornaamste visserijknooppunt voor de kabeljauwvangst. Deze wordt meestal tot stokvis bewerkt.

De visserij wordt over 't algemeen uitgeoefend door kleine reders die het geluk hebben dicht bij de visgronden te wonen. Zij trekken dagelijks ter visserij met boten tot 3 ton en verdelen hun aktiviteit over verschillende bedrijvigheden. De koöperatieve gedachte wordt er steeds meer als een noodzakelijkheid ter verdediging der onderlinge belangen aangemoedigd.

Alle technieken van haken tot korren over seinenetten, drijvende netten en zelfs de speervisserij worden er aangewend. Al deze individuele vangsten samen maken van Kanada een voornaam visserijland dat bij de 10 grootste producenten hoort.

KLEINE KENNISMAKING

Kanada is een uitgestrekt land met 18.000 km kust, waaraan de oudste commerciële industrie van het land en vermoedelijk van het ganse Amerikaanse continent, de visserij, haar ontstaan te danken heeft.

De zeevisserij is er vanuit aardrijkskundig oogpunt gezien verdeeld in twee grote groepen. De westkust of pacific-visserij en de Atlantische visserijen.

De binnenvisserij wordt uitgeoefend op de meren en levert meestal forel. Ongeveer 400.000 mensen leven er van het visserijbedrijf.

Het voornaamste knooppunt van de Atlantische visserijen is Noren Scota, een langwerpig schiereiland evenwijdig aan het vasteland, met veilige ijsvrije havens en een intens geschiedkundig scheepvaart-velen. Het grootste gedeelte der wateren is nochtans de langste tijd van 't jaar dichtgevroren.

ZELFBEWUSTE ZEELIEDEN

De ijverige kustbevolking is samengesteld uit de nakomelingen van Portugese, Engelse Spaanse, maar bijzonderlijk Franse vissers. Deze typische basken en bretouen voeren inderdaad reeds in de vijftiende eeuw ter visserij naar de onherbergzame woeste kusten en banken van New-Foundland alwaar zij bij het vervolgen van de walvissen terecht kwamen op de rijke kabeljauwgronden.

De warmbloedige Italiaanse zeevaarder John Cabot, waarvan de werkelijke naam Giovanni Caboto luidt, en die uit de onbekendheid opduikt tengevolge van zijn stoutmoedige zeereizen, vermeldt in 1497 de fantastische visrijkdom van de noordamerikaanse oostkust en deze mare zet West-Europa aan tot de grote visserijtrek. De bemanning van de «The Matthews», waaronder ook de drie zoons van Caboto, kon de vis «zo maar met manden uit de zee scheppen!».

Nochtans, — en misschien is de visrijkdom er gedeeltelijk het gevolg van — zijn de ruwe kusten kil en eenzaam, onbewoond en gevoed door een guur klimaat.

De Fransen zouden de toon blijven aangeven in deze beroemde tochten. In 1548 vertrokken aldus 150 franse schepen met 2500 man in het begin der lente naar terre-neuve. De franse invloed neemt er trouwens in dergelijke mate toe dat dit land beschuldigd wordt van kolonisatiepoging en Engeland tegenmaatregelen neemt. Door het verdrag van Utrecht en in 1763 het verdrag van Parijs, wordt het gebied na bewogen strijd, definitief aan Frankrijk ontnomen. Alleen de kleine rotsachtige eilanden, Saint-Pierre en Miquelon, die thans ook stilaan verlaten worden door de jongeren die de sociale en andere voordelen van het werk aan de wal verkiezen boven het harde labeur in een onverbiddelijk klimaat aan boord der vissersvaartuigen, blijven frans grondgebied.

Tijdens het lange verblijf op de visgronden ondergaat de techniek van de visbehandeling, evenals de organisaties van de visserij, 'n wijziging.

De vaartuigen ankeren in de diepe beschutte inhammen, nu noch French skore genaamd, en een gedeelte van de bemanning bewerkt de vangst aan de wal. Daarmede groeit stilaan het vertrouwen tussen de Europeanen en die totaal vreemde wal. Vertrouwen dat aanleiding zou geven tot het definitief vestigen, eerst van vissers alleen, later met hun families, zendelingen en handelars en die de basis worden van de huidige aktieve bevolking der maritieme provincies.

St. Johns hoofdstad van New-Foundland met een huidige bevolking van ruim 70.000 zielen, waarschijnlijk de oudste stad van de nieuwe wereld, werd grotendeels uitgebouwd door deze vissers en het personeel der bedrijven verwant met de visserij.

In deze stad bevindt zich trouwens een katedraal die van sterk portugese invloed getuigt, terwijl Quebec wat o.a. zijn architectuur aangaat, van sterk franse invloed getuigt. Nu nog is bij de bevolking van St. Johns de visvangst het voornaamste middel van bestaan.

VELE VOORNAME VISSOORTEN

Vanzelfsprekend is de kabeljauw voor deze koude gebieden de voornaamste vissoort. Hij voelt er zich inderdaad thuis en paait er van oktober tot april. Vroeger, wanneer hij nog op de ereplaats stond van het visserijbedrijf, speelde de kabeljauw een grote rol in de ontwikkeling van de kanadese maritieme provincies.

Waardevolle grondsoorten, zoals schelvis, mooie meid, vlaswijting, zeewolf en andere die eveneens op de rijke gronden dicht bij de kanadese kusten aangetroffen worden, zijn ernstige mededingers geworden van de kabeljauw. Nog andere concurrenten zijn de pelagische soortgenoten, zoals haring, bijzonderlijk de zalm, de makreel, zwaardvis, de spiering, de heilbot.

In de riviermondingen, op de kusten en in de baaien wordt de jonge haring gevangen. Zij verkrijgt er een bepaalde waarde, ingemaakt in blik, als kanadese sardienen.

De winning van weekdieren neemt de laatste jaren een sterke uitbreiding. De sintjacobsschelp, ook mantelschelp genoemd, de harde en zachte gaper, de oester, de wijdemantel, de kapmantel, e.a. die op diepten van 1 tot 6 vaam leven, worden van de grond opgerakeld en zijn een gegeerde lekkernij in Amerika waar de markt onverzadigbaar blijkt.

Een specialisatie is het weekdier met aardappelen of ander voedsel bereid, alles overdekt met zeewier, en op hete stenen klaar gemaakt. Het is er een gezochte picnic.

Kanada bezit anderzijds in de St. Laurencegolf de rijkste kreeften-gronden ter wereld.

ONTWIKKELENDE ORGANISATIE

Naast de geografische verdeling in westkust- Atlantische en merenvisserij, die bedreven wordt met ongeveer 40.000 vaartuigen van alle slag, bestaat de visserij uit 2 grote indelingen: de kust- en de diepzeevisserij.

De kustvisserij wordt er beoefend tot ongeveer 15 mijl uit de kust en dit werkt natuurlijk de ontwikkeling der bescheiden of artisanale bedrijven sterk in de hand. Dit leidt, bijzonderlijk in Gaspé, tot het groeien van de koöperatieve gedachte.

De gemene belangen van de talrijke kleine reders kunnen er inderdaad meer effectief worden verdedigd door een organisch samenbestaan. In koöperatief verband bestaan er aankoopcentrales, visserijscholen en beroepsstudiekringen. De koöperatieve gedachte wordt er verder uitgediept en verspreid door een eenvoudig tijdschrift dat effectieve dienst bewijst.

In 1950 onderging de kanadese visserij een inzinking in verhouding tot de Europese visserijen. De Europeanen van alle nationaliteiten kwamen er inderdaad tot dicht bij de kusten de vis opzoeken. Daarbij was de vloot samen met de nevenbedrijven, verouderd. De installaties aan wal zoals ijsfabrieken, konservenfabrieken, inleggerijen waren bescheiden, zeer verspreid en sporadisch opgericht. Dit alles was misschien wel het gevolg van de verschuiving van de demografische toestand.

Met de ontwikkeling van het bevolkingspeil verdwenen ook de markten voor de ruwe typische gereedgemaakte vissoorten.

Een radicale wijziging van de visserijpolitiek heeft verandering gebracht in deze toestand. De staatshulp is belangrijk in de scheepsbouw en de nevenbedrijven van de visserij. Daarbij voert Kanada thans een vooruitstrevende internationale visserijpolitiek al heeft de visserij er niet de betekenis van de landbouw, wat opbrengst of werkkrachten betreft.

Dicht bij de visgronden gelegen genieten de diepzeevissers een tamelijk gunstige sociale toestand. Zij wedijveren er met de trawlers van talloze andere nationaliteiten waaronder het meest Russen Polen. Dit voornamelijk op de banken van New-Foundland.

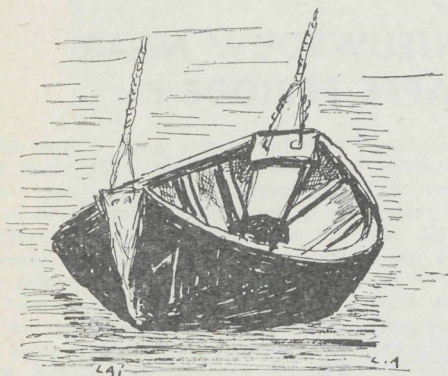
Met de seizoenen veranderen vele vissers hun bedrijvigheid. Sommigen combineren het vissen met een landbouwbedrijf en anderen met bosbouw of houthakken, een andere enorme natuurlijke rijkdom van Kanada. Anderen werken 's winters in de nevenbedrijven en keren 's zomers terug naar de diepzeevisserij.

VELE VISSERIJ-VARIANTEN

Door de westeuropeanen wordt de kabeljauw- en heilbotvisserij er bedreven bij middel van drijvende lijnen of met de handlijn, vanaf het schip.

De mens, steeds op zoek naar verbetering van zijn kennis, vereenvoudiging van de vangtechniek en grotere produktie in minder tijd, probeert de vangst door middel van een soort seinenet en vanaf de wal met boten. De densiteit van de visstapel zorgt voor de bijval. De rijke vangsten worden gedeeltelijk aan wal bewerkt. De kabeljauw wordt langs de ruggevin gesneden, taak die wel meer aan de schipper was toevertrouwd, en gezouten. Later werd de vis ook gedroogd.

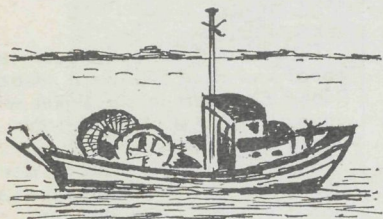
Tot de negentiende eeuw geeft de techniek der SLEEPLIJNEN en seinenetten voldoening. Nu nog wordt de sleeplijvisserij beoefend, meest op de westkust. Lijnen, soms voorzien van «lepels», worden gesleept vanaf boten die zodanig uitstaan dat de lijnen niet onklaar kunnen komen. Deze motorboten zijn voor dit soort visserij speciaal uitgerust en vissen meestal op zalm in de pacific-wateren.

De «Doris» is een zee-waardige boot met een grote reeg die niet toelaat dat men ermede zeilt.

Dan wordt overgeschakeld, wat de lijnen aangaat, naar de gewone GRONDLIJN. Dit betekent een grote verbetering in de produktie. Deze lijnen, die niet zelden tot 2000 vaam lengte bereiken, iedere vaam voorzien van een haak, worden langs weerszijden van de boot gevierd in de avond om in de vroege morgen opgehaald te worden. De onhandige, vaak lompe boten, beperken uiteraard elke bewegingsvrijheid.

Dan wordt de «doris», een kleine boot van ongeveer 4,5 m lengte van Amerikaanse oorsprong, in gebruik genomen. Zij biedt verschillende voordelen, zal niet meer gewijzigd worden en een grote navolging hebben. Zij kunnen in mekaar worden geplaatst op dek van het schip, hetgeen toelaat er een groter aantal in te schepen. Sommige vaartuigen kunnen er tot 18 aan dek nemen.

Het drijfnet-vaartuig met op het dek de bobijn waarop de netten gerold worden en de houten rol boven het bovendeksel op het hek.

De doris is daarbij sterk, eenvoudig van bouw en zeevaardig. Een voor een worden de boten bovenstrooms-afwinds te water gelaten met 2 bemanningsleden en voortbewogen met riemen. De onhandig lange grondlijnen worden minder gebruikt en de traditie van de doris met de manden vestigt zich. De lijnen van maksimum 1 cm doorsnede, 24 in aantal en van ongeveer 100 vadem lengte liggen opgeschoten in de manden. Om de vaam dragen de lijnen 1 haak (hameçon), voorzien van het lokaas (boëtte), die de vraatzuchtige kabeljauw niet meer zal loslaten.

Deze uitzonderlijke zware taak op een vijandige, zelden met mooi weder bedachte oceaan, is bijna onmenselijk. Berucht zijn trouwens de verliezen aan mensenlevens op deze visserijen ten gevolge van de plots opkomende mist.

Het aas kan voortkomen uit verschillende bestanddelen. Het vereiste is dat het in verse staat verkeert.

Het makkelijkst is het aas zelf te vissen. De ervaring leert dat de wulk het meest geschikt is voor het verleiden van de gulzige kabeljauw. Het eerste werk van de bemanning van het schip dat op de visgronden aankomt is dan ook genoeg «wullocks» te vissen om er alle haken mee te azen, een werk van lange duur, vermits soms 3 wulken per haak nodig zijn. 's Avonds gelegd, worden de haken 's morgens van de vis ontdaan, opnieuw geaasd en te water gelaten. De lijnen blijven dus in het water en in periodes van rijke vangsten is het niet zelden dat de lijnen onmiddellijk terug kunnen worden opgehaald. Later wordt het rendement verhoogd door het uitrusten van de doris met een motor waardoor de vis tot drie keer per etmaal worden geplukt.

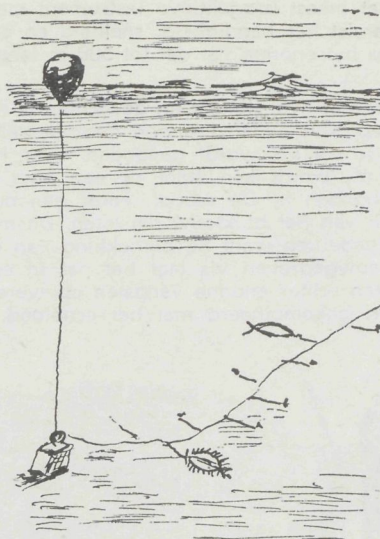
De zeilschoeners vanaf dewelke de «dorissen» uit gingen vissen zijn thans verdrongen door de moderne vaartuigen.

Het beroemde Kanadese «Bluenose» was een der snelste zeilvisserij ter wereld.

De doris werd, dank zij haar uitstekende kwaliteiten, niet van het visserijtoneel verdrongen. Integendeel, zij werd zowat overal ter wereld als voorbeeld genomen en nageemaakt tot zelfs in Midden-Afrika. Zij wordt nog steeds gebruikt voor de kabeljauwvisserij op de kusten, waar het uiterst geschikt is in het artisanat dat nog steeds sleep-, hand- en grondlijntechniek aanwendt.

Stilaan echter wordt aan deze techniek, met de hulp van de staat, de seinenetvisserij toegevoegd. Het is de bedoeling de lijnvisserij, die nochtans vis van uitstekende hoedanigheid levert, om te vormen in seinevisserij, die meer rendeert.

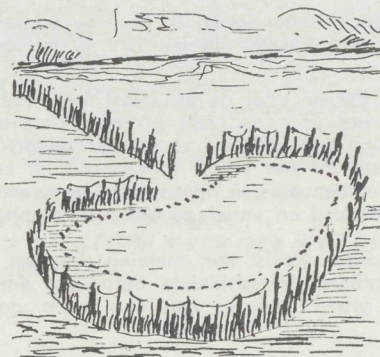
De diepzeevloot, die eveneens modernisatie ondergaat, wordt bedreven door 550 TRAWLERS die merendeels grondvis opzoeken.

De grondlijn.

Kabeljauw, haring en sardienen worden verder gevangen bij middel VALLEN en FUIKEN (cod-traps) die een vaak gebruikte manier van vissen is, zowel op de west- als oostkust en in de meren.

In deze wateren, waarvan gekend is dat de vis er komt paaien of voedsel zoeken, wordt haaks op de wal, met palen die in de zeebodem worden geslagen, een hindernis opgetrokken. Tussen de palen wordt netwerk in garen of metaal gespannen. Het uiteinde van de hindernis in zee mond tuit in een cirkelvormige omheining van dezelfde materialen die voorzien is van een net die dezelfde vorm heeft. De vis waarvan de reis onderbroken wordt door de «slagboom», probeert deze te omzeilen en komt zodoende in de val terecht waar het net dan wordt gelicht.

Een vis-val op de Atlantische kust.

Dergelijke installaties, waarvan de duurste ongetwijfeld op de westkust van Vancouver Island zijn opgesteld, kunnen tot 250.000 F kosten. In de winter wordt het netwerk meestal weggenomen, omdat zware zee en ijs veel beschadiging veroorzaken, en voor herstelling. De visvallen van New-Foundland zijn meer samengesteld en hebben meer de functie van netten. Zij worden vastgebonden door middel van ankers, gewichten en vlotters.

Het ZAKNET dat globaal kan vergeleken worden met ons vroegere stroopnet wordt in de tijdstroom neergelaten. Twee vleugels leiden de nietsvermoedende vis in de ruime zak. Deze techniek wordt het meest toegepast in de tij-rivieren van Nieuw-Brunswick voor de vangst van spiering.

DRIJVENDE OF STAANDE netten worden eveneens veel gebruikt, meest in de meren, voor de winning van zalm, haring, makreel, smelt, kabeljauw en pollak. Het net is van eenvoudige konstruktie, gemonteerd tussen twee touwen of repen met respektievelijk lange bovenvlotters in kurk, glas, metaal of plastic en stenen of loden gewichten langs onder. De maaswijdte is bepaald bij de wet die het vangen van jonge vis verbiedt.

In de Fundy-baai, waar het water een verval heeft van ongeveer 10 meter, worden de «gill-nets» opgehangen aan hoge, in de bodem gedreven palen. Bij laag water wordt de vis die tijdens de hoge tij in het net terecht kwam, met paard en kar verzameld. Ladders komen hierbij te pas.

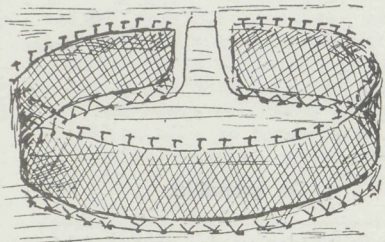
Drijfnetten worden uitgezet met typische vaartuigen, op het dek voorzien van een houten bobijn waarop het net gerold is.

In het noorden wordt de vis door de eskimo's dikwijls gevangen op zeer primitieve wijze. De riviermondingen, baaien of inhammen worden AFGEDAMD met stenen en de vis die met hoog tij de rivier inzwemt wordt bij zakkend water de pas afgesneden. Deze methode wordt veel gebruikt bij de afrikaanse primitieven, alwaar zij wegens haar grote ver-

nietigingskracht moest worden gereguleerd. Dit probleem stelt zich niet in het dun bevolkte, barre noorden waar trouwens een praktisch onbegrensde visrijkdom in voorraad is.

Het SEINENET is misschien het meest produktieve instrument maar heeft een hoge kostprijs. Daarbij vereist het handigheid, snelheid en een geoefende bemanning om met sukses het enorme net dat tot 500 m lengte en 50 m val kan bereiken, te gebruiken.

Gemonteerd als een enorm drijfnet met vlotter en gewichten is het seinenet voorzien langs de onderreep, van metalen ringen door dewelke een buiktouw loopt. Wanneer een school vis wordt gevonden, over het algemeen zal m, haring, pilchard enz., wordt een boot of een boei te water gelaten waaraan het net verbonden is. De school wordt dan omsingeld en door het snel dichttrekken van het buiktouw omsloten. Dit manoeuvre moet zeer vlug en in stilte gebeuren want de ontdekking van de minste opening door een in het nauwgedreven vis laat het net in een oogwenk leeglopen. Deze techniek kan echter enorme vangsten opleveren, voornamelijk indien het kan worden gekombineerd met het echolood.

Het purse-seinenet.

Op het Tanganykameer in Afrika wordt het met groot sukses aangewend voor de dakala-visserij waar vangsten tot 15 en 20 ton per trek niet zeldzaam zijn. Seinenetten en fuiken vangen jaarlijks tot 100.000 ton harin in Kanada.

Kreeften worden gevangen in KREEFTPOTTEN, een soort kratten, waarin de kreeft gelokt wordt door de geur van een stuk vis die erin vastgemaakt is. De kreeft kan makkelijk door de fuikvormige opening kruipen maar de terugtocht is nagenoeg onmogelijk. Deze vallen worden geankerd op de bodem van de kreeftengronden en voorzien van een boei die hun ligging aanduidt.

Er bestaan ongeveer 2 miljoen kreeftenpotten in Kanada, vanzelfsprekend niet allemaal terzelfdertijd in gebruik, die jaarlijks 40 miljoen zee-kreeften opbrengen.

De vaartuigen die gewoonlijk dienen voor de visvangst met grondlijnen worden in de zomer aangewend voor de jacht op zwaardvis die GEHARPONEERD wordt. Het vaartuig, nog dikwijls een zeilschoener, is uitgerust met een kraaiennest waaruit de zee wordt afgespeurd en een kuipvormige verschansing op het uiteinde van een boegspriet. De zwaardvis, eens ontdekt, wordt in stilte genaderd en vanaf de boegspriet geharponeerd.

Oesters en jakobsschelpen worden gevist met metalen dreggen in volle zee op de kust van New-Foundland. Verschillende dergelijke dreggen naast elkaar worden over de grond gesleept aan een boom door motorboten.

BESTUUR EN BEDRIJF

De visserij-industrie is ook in Kanada volop in ontwikkeling. Nieuwe methoden en rationalisatie van de oude werkwijzen verhogen de produktie en maken het bedrijf efficiënter. Het land is aangesloten bij zeven internationale visserijkonventies die zich inspannen de wereldvisstapel in stand te houden, evenals deze van het noordamerikaanse koninent.

Het ministerie van visserij bezit een wetenschappelijke tak «The fisheries research board», die zich actief bezighoudt met het opzoeken van nieuwe methoden en het uitdiepen van bestaande technieken. Zij demonstreerde voor de kustvisserij een soort klein sleepnet dat grote hoeveelheden bot vangt. De demonstratie van gemechaniseerde sleeplijnen op kleine schepen kende een zeer grote navolging op de Atlantische kusten.

Ieder jaar neemt de visserij in belangrijkheid toe. Kanada staat bij de 10 voornaamste visproducenten en is met een uitvoer van tweederden zijner totale produktie naar de Verenigde Staten, Europa en Midden-Afrika, een der voornaamste vis-uitvoerende landen, alleen verslagen door Noorwegen en Japan.

Het ligt in de lijn der verwachtingen dat Kanada zijn visserij- produktie nog zal opvoeren en in geen geval nog werkeloos zal toezien hoe talloze vreemde vaartuigen van heinde en verre komen putten in de enorme visstapel.

Door zijn ligging kan het trouwens vissen op een goedkope wijze en in betere omstandigheden dan die schepen die dikwijls zeer lange reizen maken en lang van huis wegblijven.

Anderzijds bewaart het ijs, dat het grootste gedeelte van de kusten onbevaarbaar houdt, een onschatbare reserve die ten gepaste tijde zal kunnen worden aangesproken.

L. A. INGHELBRECHT.

De O.202 „Pelagus” voor einde van het jaar in de vaart

GAAT DE NIEUWBOUW NAAR EEN SLAPPE PERIODE ?

Sedert enkele tijd werd op de scheepswerven Panesi te Oostende de laatste hand gelegd aan de O.202 «Pelagus» welke voor rekening van de rederij Boels N.V. te Oostende werd gemaakt. Deze speciale haringtreiler, met een lengte over alles van 38 meter voor een breedte van 7 meter dient thans verder afgewerkt te worden door de rederij Boels zelf.

ENKELE TECHNISCHE GEGEVENS...

De O.202 is een stalen treiler met de volgende hoofdkarakteristieken: Lengte over alles: 38 m. Breedte op de buitenspanen 7 m. Holte: 3,80 m.

De visruimen hebben een gezamenlijke capaciteit van 1.700 visbenen, terwijl de bruto-tonnage rond de 200 Ton zal schommelen.

De brandstoftank heeft een inhoud van 50.000 liter, terwijl het bemanningsverblijf is voorzien voor 10 opvarenden.

De O.202 «Pelagus» zal voortgestuwd worden door een lister motor van 660 P.K. bij 750 t/m en een keerkoppeling Reintjes 4: 1.

Het vaartuig is speciaal uitgerust voor de haringvisserij op verschillende diepten door middel van diepte-apparaten, welke aan het net zijn vastgehecht.

NIEUWBOUW VERMINDERT...

Het is een feit dat, na een waarlijk enorme nieuwbouw tendens, deze sedert enkele tijd is gaan afnemen. Weliswaar hebben enkele werven nog orders te boek staan, maar anderzijds is het ook zo dat er werven zijn die momenteel geen nieuwe schepen in aanbouw of zelfs in bestelling hebben. Zo verkeert ondermeer de scheepswerf Panesi in dit geval, want, sedert voor enkele weken de O.275 «Deo Volente» aan de reders werd over-

gedragen werd geen nieuw schip aangelegd. Dit laat weg open aan de bedenking dat wij naar een enigszins slappe periode gaan in de nieuwbouw van onze vissersvloot. Het zou ons inderdaad vreemd voorkomen, moesten de reders die zinnens zijn tot nieuwbouw over te gaan, plots alle vertrouwen verloren hebben in een bedrijf zoals dit van de werven Panesi, die toch door de jaren heen bewijzen heeft geleverd van gedegen vakmanschap en verzorgde afwerking.

Hopelijk komt hierin in de eerstkomende tijden enige verbetering.

Vissers gewond

Tijdens de werkzaamheden aan boord van de Z.540 werd matroos Robert Beernaert in zijn linker wijsvinger geprikt en liep daardoor 10 dagen werkonbekwaamheid op.

Bij het aanwinden van de deklorper werd Alfred Van Waes aan boord van de Z.435 gekwetst aan de linker wijsvinger.

Schipper Hubert Meyers werd bij het splitsen van staaldraad aan boord van de Z.564 geprikt in zijn linker handpalm.

Leon Adams, schipper-eigenaar van de Z.442 is bij het inhalen van de korre door het slingeren van het vaartuig uitgegleden en viel met zijn gezicht op de zijde van het vaartuig. Schipper Adams liep daardoor kneuzingen aan de neus op.

Bij het afdalen van de ladder aan boord van het vaartuig Z.508 sloeg René Cattoor zich zijn rechter voet om waardoor de gewrichtsbanden werden gescheurd.

Robert Rammeloo, motorist aan boord van de Z.557 is bij het binnengaan van het kookhuis uitgegleden en met de borst terechtgekomen tegen het onderste gedeelte van de ijzeren deur.

Visser in het water gevallen te Zeebrugge

Dinsdag 13-10 II. in de voormiddag is Vanderhaeghen Jozef, matroos aan boord van de Z.541 «Corina» van de kade in het water terechtgekomen, toen hij van zijn fiets stapte. Gelukkig kwam hij er met 'n nat pak vanaf. Zijn fiets viel aan boord van de Z.149 «Patrick» en werd beschadigd. — FL

Ten grave gedragen

Zaterdag werd, onder zeer grote deelname van familie en vrienden, de heer Marcel Jonckheere ten grave gedragen. De heer Jonckheere was de schoonvader van de heer Roger Boels directeur bij de rokerij «La Couronne» te Stene. Aan de families Jonckheere en Boels bieden wij andermaal onze gevoelens van innige deelneming aan.